jetunpaikankammo.Osa miehistä meni johonkin vielä alemmas ja vielä kuumempaan paikkaan ,en tiedä,mikä paikka se lienee ollut?:

Vähitellen siirryimme upseerimessiin.Sinne jätimme lahjamme,paksun kirjan ja kirjoitimme nimemme vieraskirjaan.Messissä oli iso ruokapöytä, jota tarvittaessa voi käyttää leikkauspöytänä.Tästä selostuksesta sain ideen ja pyysin päästä katsomaan aluksen sairasosastoa.Oppaamme haki avaimet jostakin ja niin pääsimme sinnekin.Pientä ja ahdasta oli,mutta asiallista ja pelkistettyä.

Oli aika siirtyä taas eteenpäin eli kannelle.Siellä näin mielenkiintoisen merimiinan ja oppaamme selitti innolla sen toimintaa .Järkyttävää!

Näin olimme suurinpiirtein kiertäneet suurimman ja kauneimman aluksen ja siirryimme tutjottamaan pieniä ja harmaita ja vikkelämpiä vartioaluksia(en mene takuuseen oliko tuokaan termi oikea!)

Lopuksi menimme katsomaan miinanraivaaja-alusta.Se oli rakenteeltaan ihmeellinen,rakennettu kuin tyynyn päälle.Siinä oli käytetty lasikuitua mikäli ymmärsin oikein.Näin siitä oli saatu tärskynkestävä.Taisi olla suomalainen keksintö.

Näin loppuikin kiertokäyntimme.Kiittelimme puolin ja toisin ja hyvästelimme miellyttävät oppaamme.

Vaikka en paljon ymmärtänytkään näkemästäni-tunsinhan vain kivääriin ja kellon-oli mielestäni erittäin mielenkiintoista tutustua maailmamme tähän puoleen.Oli miellyttävää todeta upseeriemme hyvä koulutus-ilmeenkään värähtämättä he vastailivat typerimpiinkin kysymyksiimme!

Liisi Pyykkö

5.9 Kerhoilta osui "omalle" kämpälle. Sitä oli kalustettu aina mattoa ja verhoja myöten. Kuka milloinkin mennessään oli aina vienyt jotain mukanaan varustukseksi. Kämppä kasvonsa pesseenä kynttilöiden valossa oli tunnelmaltaan lähes jouluinen.
Kerääntyttiin pöydän ympärille, kuin hobitit sukukokouksessaan päämiestään odottavina katsoen. Pitkään istui tämä joukkio päät yhdessä syventyneinä asioihinsa erämaan tummuessa ympärillä. Kahvittelun jälkeen hajaannuttiin. Pimeys nielaisi yhden toisensa jälkeen kämpän ovesta, siirryttiin ulkogrillin ääreen makkaralle. Nuotion valossa hahmottui samoojajoukko hämäränä, verkkaasti liikkuvana. Melkein harras tunnelma vallitsi.
Yö alkoi syvetä ja kerääntyttiin bussille. Usva oli noussut, puskimme läpi sumuseinämien auton valojen lepattaessa tienvierustojen puiden repaleisissa hahmoissa.

9.9 Lato purettiin maan tasalle, samalla vietettiin Ellin synttäirääppiäisiä.

12.9 Hemmo laati kutsukirjeet Tunturiladun johtokunnalle, Tunturikerho Kolbmalle ja Yrjö Suuniitulle. Kuvitettuun kirjeeseen hän pulpautti runosuontaan ja tässä tulos:

PENTU PÄÄSTI PEDON ÄÄNEN
PETO UHCIMUS UJELSI
HYVÄN MIELEN MURINALLA
KUTSUN TÄMÄN LÄHETTI
ULVOO TEILLE LOGEN ÄÄNI :
TÄNNE TERVETULOA .

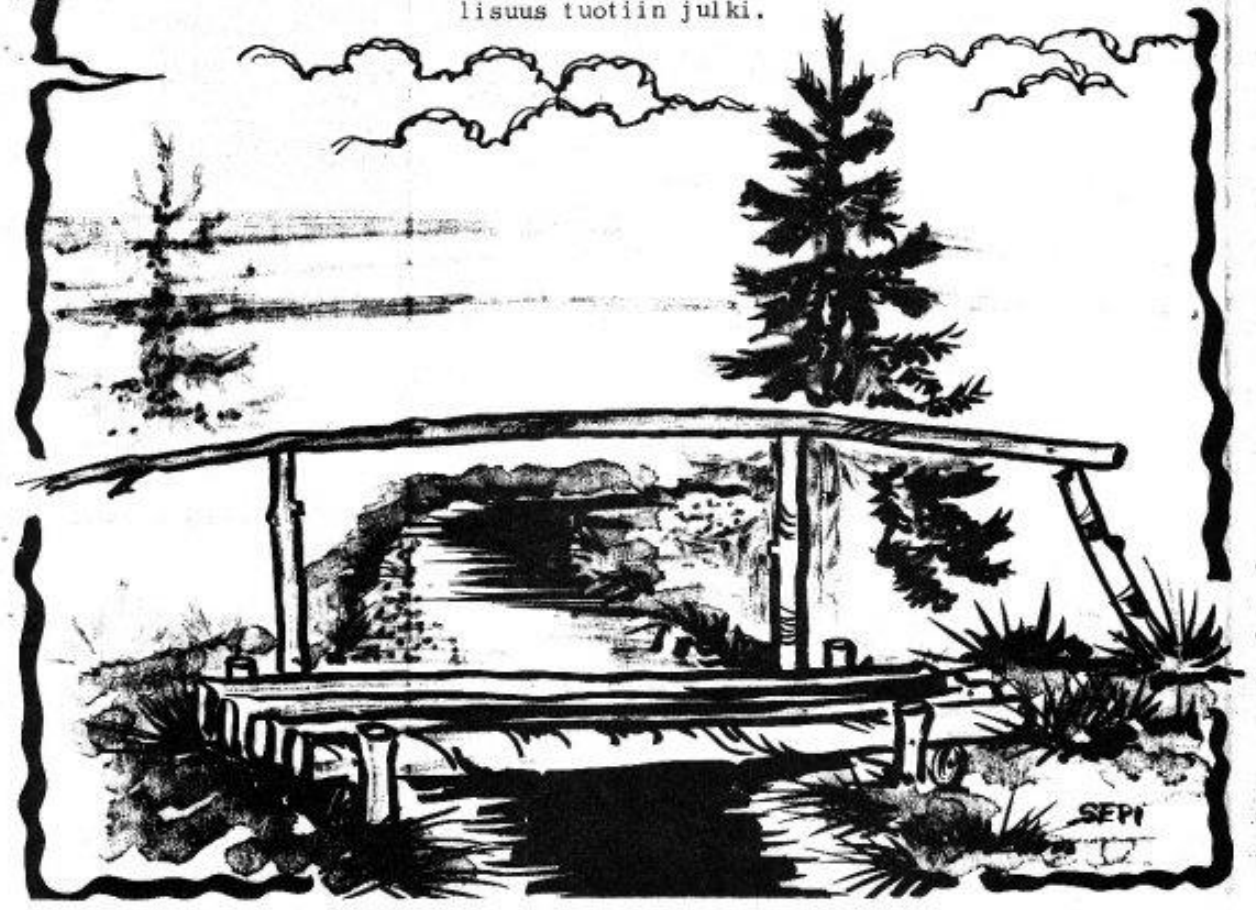
13.9 Paitamerkkihommia

16.9 Samoin ja Kurjenrahkallakin tapahtuu. Seuraava sivu olkaa hyvät.

16.9 Polkuretkitalkoot. Paattisten Pamauksen polkuretken piti kulkeman Kurjenrahkalla ja näytettävää olisi logelaisilla suolla kulkijoille. Oli kota, mutta se on suolla ja suo on suo ja se on märkä, rimmikköinen, upottava ja epaluotettava. Siispä sille oli tehtävä jotain, tuli töitä pojille. Oli merkittävä reitti turvallista maata pitkin näkyvästi. Se tehtiin, eikä kenenkään ollut tarvis tipahtaa hetteikköön. Vielä piti tehdä puutöitä, ojat ovat leveitä ja siksi rakennettiin sillat pahimpien paikkojen yli. Lauantaiksi riitti puuhaa. Osa innokkaista suoeläjistä jäi yöksi kodalle Roope-hiiren seuraksi. Nuotion loimottaessa illalla jutut lensivät ja eväät maistuivat.

17.9 Aamulla satoi, tasaista harmaata pilveä taivas täynnään. Mutta "pöytä katettiin" ja mukit ja limsat, mehut ja makkarat odottivat polkuretkeilijöitä. Ja tulihan niitä, litimärkiä juoksusta höyryäviä ulkoilijoita, jotka varovasti istahtivat vettä valuen kodan ovensuuhun hörppäämään kupposen kuumaa. Olipa heitä kymmenen kappaletta meitä seitsemäätoista kotarastipalveluskuntalaista vastaan. Pitkät tovit välillä istuttiin kodan hämyisässä savussa juttelemassa. Päivemmällä sade lakkasi ja aurinko hymyili ja päästiin maistelemaan karpaloita pisaroista kimaltelevaan varvikkoon.

18.9 Kerhotoimikunta ikävöi jälleen Ellin leivonnaisia ja säntäsi siis Kivilaaksoille. Näitä kokoontumisia voisi aivan syyllä nimittää myös herkuttelijain kerhoksi, niin on montaa lajia ja laatu korkeaa. Muutakin sentään ehdittiin syömisen ohella, Tunturiladun johtokunnan vierailun suunnittelu oli päällimmäisiä asioita ja tiedotteen laatiminen, sekä Logen oman Lapinmatkan mahdollisuus tuotiin julki.

RAAKANOKAN
KOTA-
SEITA
24.
SEPI-78

LOGE´n tarinoita
1/78

25.10.1978 TP/KEP

LOUTEIDEN VALMISTUS

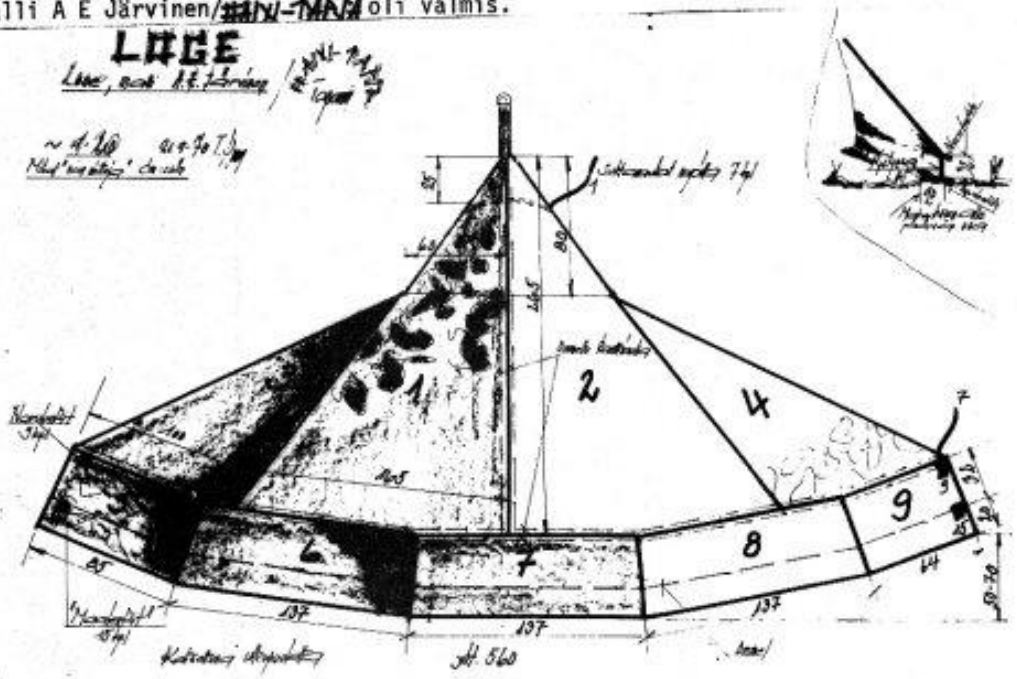
Askarteluidea

Toukokuun kerhoillassa Raision Kesärannassa otti Matti puheeksi Loge´laisten yhteiset askarteluillat, joissa tehtäisiin retkeilyyn liittyviä varusteita ja välineitä.

Asian toteutus jäi syksyyn kesäkiireiden vuoksi. Kesän aikana yhteisissä ulkoleiriytymisissä oli monen huomio kiintynyt Tapanin louteeseen (loude: Nyky-Suomen sanakirjan mukaan se on tunturilappalaisen iso karkeakankainen kesäkodan kate; käytännön puhe- ja kirjakielessä puhutaan yleensä louteesta, ja sillä tarkoitetaan ulkona yöpyvien sade-, tuuli- ja lumisuojaa) sen tavanomaisista louteista poikkeavan koon ja mallin vuoksi. Kun lisäksi ko. mallia ei saa enää ostaa, oli ensimmäinen askartelukohde selvä!

Mallikehittely

Tapanin loue on kehitetty malli A E Järvisen pohjalta. Siihen teki Tapani aikoinaan parannuksia, jotka sitten on toteutettu askartelijoiden mallina olleessa louteessa, jonka valmistaja oli Finn-Savotta. Valmistajalle oli Tapani saattanut tietoon parannusehdotuksensa, jotka oli melkein esitetyllä tavalla toteutettu. Saamaansa mallikappaleeseen oli Tapani sitten Rauhan kanssa tehnyt vielä omat "lisukkeensa", ja loue malli A E Järvinen/~~MAN~~ oli valmis.

Valmistus

Louteiden valmistus toteutettiin Loge´laisten tavoin rivakasti. Iso-Pentti järjesti askartelutilan. Yhdessä olimme kaavamestareina, leikkasimme paperilakanoista kaavat. Tapani teki oheisen mittapiirroksen, louteen levityskuvan. Matti ja Iso-Pentti ostivat edullisesti tekotarpeet. Homma kävi, vaikkei siinä porukassa henki haissutkaan! Nyt ovat louteet valmiina Matilla ja Isolla-Pentillä, sekä Hemmo paranteli omaansa.

Louteen tekotarpeet:

- kangas, maastoautex, lev. 135 cm, á 26,10 mk/m, tarve n. 9 m	235 mk
- sukkanauha, lev. n. 20 mm, á 1 mk/m, tarve 8 m	8 mk
- kanttinauha, lev. n. 1", á 1 mk/m, tarve 10 m	10 mk
- pientarvikkeet; napit 40 kpl, nailonnarua 15 m ja ompelulanka ns. keinokuitulankaa yht. n.	20 mk
Yhteensä	273 mk

Työaika taidosta tosin paljon riippuen n. 10 tuntia.

Lopuksi

Käyttääkseni poikani pienenä hokemaa sanontaa jostakin onnistuneesta asiasta "ETTÄ KYLLÄ KANTSUTTI" oli niin tässäkin asiassa! Nyt louteet valmistaneet henkilöt saavat nukkua "oman loutensa reunan alla", kuten Eraus-Eikka tapaa sanoa.

ENSIMMÄISTÄ KERTAA .....

Suoraan leiriltä junalle. Tutut kasvot vaunussa. Ja rinkat. Olisikohan omani muistettu laittaa mukaan ja mitä olivat pakanneet . Ikkunapaikka. Maisemat vaihtuvat hurjaa vauhtia: kaupungit, pellot .... pellot, kaupungit. Sitten: kohouma maisemassa, toinen. Rovaniemi.

Bussissa rahastajapostinkantaja heittelee kylien postit laatikoihin suoraan liikkuvasta autosta. Hymyilee tyytyväisenä itselleen. Enpä ole ennen moista nähnyt.

Tuntureita, ylväät kapeat kuuset, sorassa välkehtivät loet. Pari baaria, muutama asuintalo (täällä asutaan todella harvassa). Tekojärvi - todellinen rumilus, suovillaa silmänkantamattomiin. Kuin sadussa.

Antti kurkistelee auton ikkunasta kartta kädessään. Kenestupa. Me jäämme tässä pois. Pysäkillä nousee kyydistä myös Tuntematon. Kehuu aikomuksensa olevan vallata Kevo kahdessa päivässä ja lähtee kulkemaan puolijuoksua.

Tämä siis on Lapin vaellusta, sitä ihailtua, kaikkien kehumaa: jyrkkä, loputtoman pitkä sorarinne, sataa, rinkan hihnat kaivautuvat hartioihin (niin minusta ainakin tuntui), henki ei kulje .. KAMALAA. Tätä ne siis kehuvat kaiket illat ja muistelevat. Hullut, vähäjärkiset masokistit. En käsitä.

Seuraavana aamuna ihailimme Norjanlumihuippuisia. Jaoimme aamiaisemme paikallisten alkuasukkaiden - mäkäräisten - kanssa ja matkattuamme vielä pari kilometriä näimme kyltin: "Kevon luonnonpuisto - retkeilyreitti 55 km". Vielä voisi perääntyä, kääntyä takaisin ... Olen ällistyksestä mykkä huomatessani kulkevani eteenpäin. Niissä mäkäräisissä oli varmaan jotain aivotoimintaa turruttavaa myrkkyä ...

Kevo

Missään ei ole mitään tämän veroista: puhdas vesi. Kalleinta viiniä en vaihtaisi tähän.

Vastoin kaikkia odotuksia olin vielä jonkinlaisissa ruumiin (en sano "ja hengen"...) voimissa saapuessamme ensimmäiselle joen ylitykselle. Kummastelin vastaantullutta pariskuntaa, joka kertoi pelästyneensä ylitystä ja kääntyneensä takaisin. Omituista, eihän vettä näyttänyt olevan kuin kymmenen senttiä ...

Todellisuushan on yleensä taruakin ihmeellisempää ja minä sain kyllä kovin konkreettisesti todeta sananlaskun todenperäisyyden astuessani reittä myöden jääkylmään veteen.

Antin ja Pirkon, vanhojen Lapinkonnien, suosiollisella avustuksella minun onnistui kuitenkin päästä yli - ainoastaan toinen saapas märkänä. Anterolla sensijaan oli hieman huonompi tuuri.

Hänen saaliinsa oli: toinen saapas täynnä ja toinen kukkuroillaan. Juhlistimme tapausta rusinoilla.

Ilta. Näin väsynyt en ole koskaan ollut. Paikkoja särkee ... nukuttaa.

Seuraavina päivinä

Kevo on kaunis. Maasto rikasta, vaihtelevaa (tarkoitan muutakin kuin pelkkää ylös - alas vaihtelua). Kuruja, pikkupuroja, rantalehtoja, jyrkkää kalliota, hiekkarantaa, suota, putouskin. Ja ne laajat, mittarimadon syömät tunturialueet.

Uimme. Muistelin, kauankohan siitä onkaan kun viimeeksi sai juoda samaa vettä, missä uikin. Vesi oli ihanaa: kylmää ja kirpeää. Siinä me pulikoimme kuin onnelliset lapset omassa laguunissaan. Tyytyväisyys imeytyi vedestä jäseniimme.

Pirkon jalat hakevat tahdin. Askeleet putoilevat pitkin polkua. Vanhan suunnistajan ei tarvitse katsoa, mihin jalkansa asettaa. Olen kateellinen ja kompuroin perässä. Mietin asioita, eikä Ruotsi - Suomi maaottelu kiinnosta minua tippaakaan. Maakotkaparis-kúnta lekuuttelee yllämme. Eivät vaikuta kovin vieraanvaraisilta.

Sammakoita. Sopuli tulee rinkelipussille. Kurkkaa kolostaan, juoksee toiseen piilopaikkaan: tulee uudelleen. Uudet toverimme nauravat. Kehuvat kulkeneensa kesäkuun alusta lähtien. Nyt on sentään jo elokuu.

Kevo

Täältä siis saa Kevojoki alkunsa. Noin pieni putous, puro. Ja kanjoni halkaisee maiseman. Lienevätkö muinaiset jumalat täällä taistelleet. Toiset puhuvat jääkaudesta. Romanttinen puoleni on taipuvainen uskomaan jumaltaruihin.

Alkaa sataa. Peitämme itsemme ja rinkkamme muoveihin ja alamme kertoa juttuja maahisista, etiäisistä ja päättömistä lappalaisista.

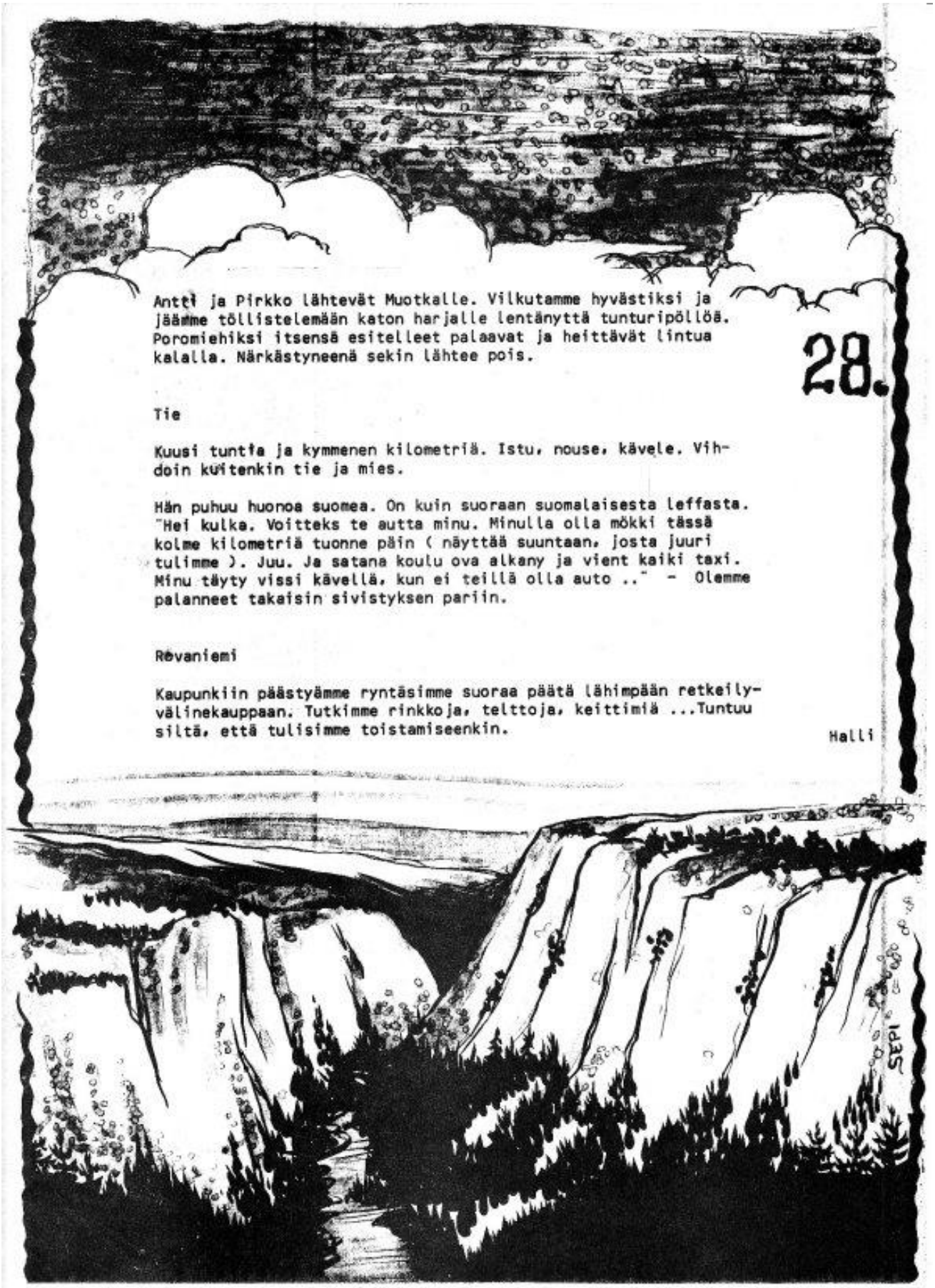
Ruktajärvi

Tupa on aika uusi ja siisti. Seinillä on kaikenlaista tarpeellista: metallilangasta sukkiin. Kirjasta näemme tuttuja nimiä. On kuin saisi kirjeen.

Nuha, yskä, kuumetta. Polvi. Aira Hallikainen. Matkanne taitaa päättyä tähän. Ette pääsekään Muotkalle kalastamaan.

Aamu

Yön aikana on tupa täyttynyt. Uniset alkavat kömpiä ylös. Lähtevät kukin vuorollaan. Minä jään.

Antti ja Pirkko lähtevät Muotkalle. Vilkutamme hyvästiksi ja jäämme töllistelemään katon harjalle lentänyttä tunturipöllöä. Poromiehiksi itsensä esitelleet palaavat ja heittävät lintua kalalla. Närkästyneenä sekin lähtee pois.

28.

Tie

Kuusi tuntia ja kymmenen kilometriä. Istu, nouse, kävele. Vihdoin kuitenkin tie ja mies.

Hän puhuu huonoa suomea. On kuin suoraan suomalaisesta leffasta. "Hei kulka. Voitteks te autta minu. Minulla olla mökki tässä kolme kilometriä tuonne päin (näyttää suuntaan, josta juuri tulimme). Juu. Ja satana koulu ova alkany ja vient kaiki taxi. Minu täyty vissi kävellä, kun ei teillä olla auto .." - Olemme palanneet takaisin sivistyksen pariin.

Rovaniemi

Kaupunkiin päästyämme ryntäsimme suoraa päätä lähimpään retkeilyvälinekauppaan. Tutkimme rinkkoja, telttoja, keittimiä ...Tuntuu siltä, että tulisimme toistamiseenkin.

Halli

SEPI

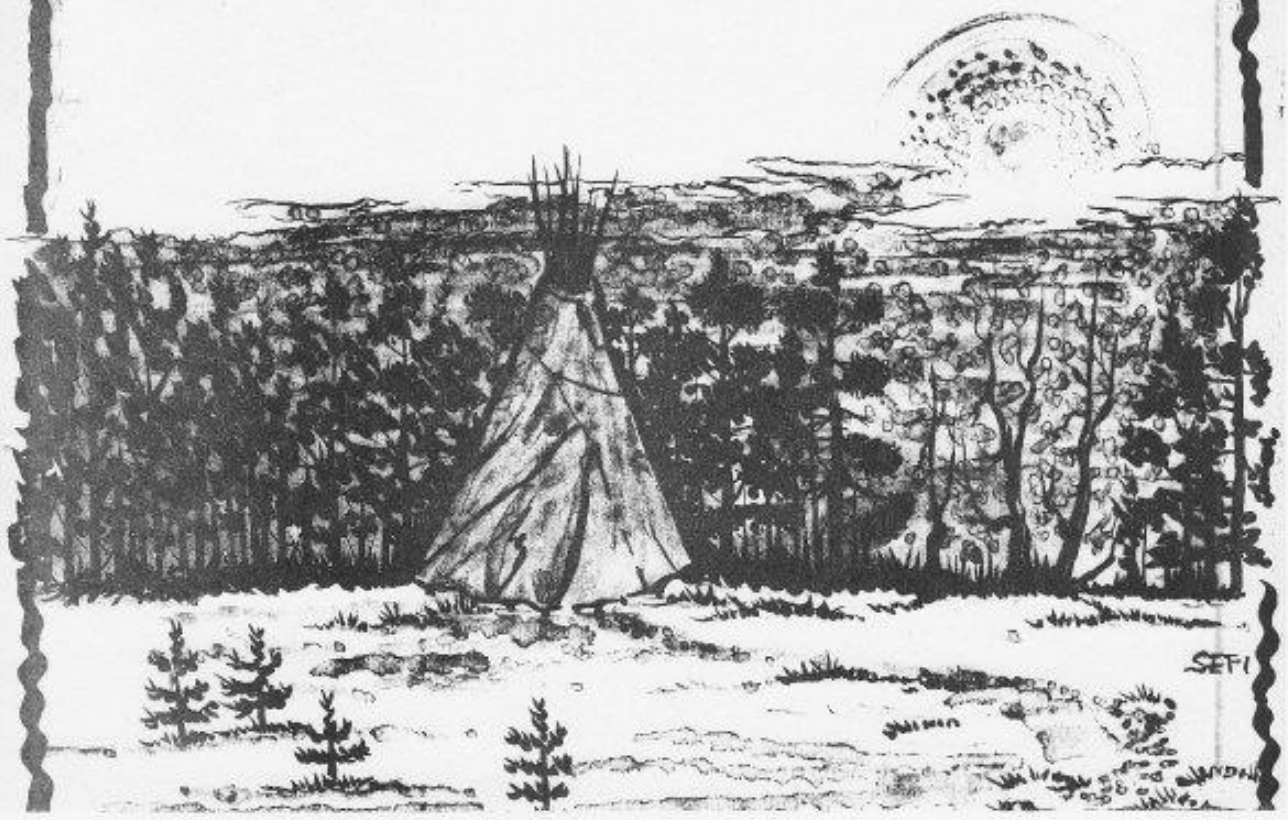
29.

JALIN SANOMAA . . .

Oli saatu Matin idean pohjalta puukota valmiiksi.
Jali tokaisi : " Sinä Matti olet nyt sitten tämän kodan ISID "

Oltiin iltahämärissä palaamassa tienvarteen puukota-talkoista. Kolme hirveä juoksi editsemme hakkuualueen reunassa.
Jali sanoi : " Voi hirviparat, kolmen viikon kuluttua voi jonkun teidän takalapa roikkua kodan savupuussa "

Gunnar oli ollut tyttöystävänsä kanssa kodalla pika-käynnillä eräänä talkoolauantain aamuna. Lähtökii-reissä heiltä unohtui kirjoittaa nimet vieraskirjaan.
Täyttäessäni sitten vieraskirjaa sanoi Jali :
" Tekstaa sinne myös, että Gunnar + sopuli no 3 "

30.

Huippuvuorilla.

Huippuvuoret kuuluvat hallinnollisesti Norjalle ja on noin 1000 km pohjoiseen Tromssoista. Saariryhmän pinta-ala yli 61000 km^2, josta alasta noin 6040 mannerjään peitossa.

Huippuvuorten länsiosassa harjoitetaan kivihiilikaivostoimintaa norjalaisten ja venäläisten toimesta, esim. kaivosalueilla yötön kesä kestä noin 3 kk.

Kasvillisuus on runsasta, n. 150 eri lajia, pajutkin kasvavat 2 cm korkuisiksi. Lintuja on siellä paljon, vaikka eri lajeja on vain noin 30, jotka sopeutuvat arktisiin oloihin.

Myskihärän ja jääkarhunkin siellä saattaa nähdä.

Aduentfjoren'in rannalle rakennettu lentokenttä on varustettu parhailla laskeutumislaitteilla.

Huippuvuorille tulevan turistin tulee olla omavarainen ruuan ja majoituksen suhteen, koska lentokentällä poliisi tarkistaa varustuksen. Paluulennolla heti takaisin, jos varustus on puutteellinen.

Matka: Hki-lento Rovaniemi-bussi Tromassaan-lento Huippuvuorille, paluu sama.

Olemme lentäneet valkoisen pilviverhon yläpuolella, on ilmestynyt näkyviin muutama terävä vuoren huippu. Kone alkaa laskeutua, pääsemme pois pilviverhosta. Jäämeri siintää allamme, tummat vuoren rinteet kohoavat jyrkkinä molemmin puolin, vielä kaarros kone laskeutuu valkoiseksi maalatulle kiitoradalle. Olemme laskeutuneet Longyerbyen'in lentokentälle, jonka korkeus meren pinnasta on 25 m ja 200 m päässä merestä.

Terminaalilta matkaa leiripaikalle noin 100 m. Leiri sijaitsee meren ja kentän välissä olevalla kuivalla nurmikolla. Majoitettavinamme oli 2 ka minalla varustettua sotilastelttaa sekä monta kupolitelttaa.

Kannussa lihalientä ja voileipiä. Nukkumaan 4 ajoissa aamuyöllä.

Perjantaiaamuna muutaman tunnin yöunen jälkeen herään puheen sorinaan, virkuimmat olivat jo ehtineet aamiaiselle.

Kello 10.00 lähtö, ilmoittaa Pekka, joka on kokki ja päiväretken vetäjä. Ajamme taxilla kirkonkylään, joka on 5 km päässä lentokentältä. Tutustumme postitaloon, jossa myös on kylän ainoa ravintola. Jatkamme kävellen 600 m korkeudella olevaa jäätikköä. Matkalla ohitamme vetokoiratarhan, jossa on suuria vetokoiria.